

## KOCKÁZUNK

Délután háromkor Theo megint felhívta. Húsz percet beszéltek. Theo azt mondta utána, hogy ilyen pocsek állapotban még nem látta, hogy igazán neheze érett vele a beszéd. Nem értettem. Mi esett neki neheze. Nehéz volt hallgatnia a másikat, vagy nehéz volt megszólalnia. Vagy mindkettő. És egyáltalán, Misi miért halogatja a kórházat.

Misi nagyon tud szenvedni. Hullámokban tör rá a fájdalom. Fájdalom-hullám. Nem érzelmi, gondolom, fizikai. Mióta ismerem, baja van. Öt éve találkoztam vele először. Huszonöt centis medállal a nyakában. A medál nélkül is feltűnő jelenségnek számított volna. Színes egyéniség, így szokás mondani, színes minden tekintetben. Repülőgép-makett. Nem értettem, miért visel valaki egy huszonöt centiméteres repülőgép-makettet a nyakában. Misi, mi ez az utasszállító a mellkasodon? Egy közös barátunkkal érkezett, Ervinnel. Ervinnek az egyik lába múltáb, combközéptől lefelé. Ez nagyon nem zavarja, csak amikor elhagyja, mert valahogy lecsatolódott, mondjuk a Sziget Fesztiválon vagy máshol. Egész este pókerezünk Azóia-ban. Azóia portugál falu a Cabo de Rocán. Hat napig pókerezünk, minden este. Aztán hazarepültek. Nagyon nem bántam, mert az utolsó partiban már a koszt pénz volt a tét.

Egy hónappal ezelőtt megint kockapóker. Nem akartam menni, Theóval három napja alig beszélünk, pontosabban nem szólt hozzám. Theo nagyon nem akarta, hogy menjek, egyáltalán nem akarta. Ervin és Misi a telefonban erősködtek, hogy mindenképpen jönnöm kell, mert úgyis mindjárt repülök vissza Portugáliába, és akkor megint nem látnak egy darabig, úgy-hogy mindenképpen jöjjenek. És Misi megint istenit főzött, nagyon finom, ennem kell belőle, hogy Theóval ne foglalkozzak, majd megnyugszik. És majd úgyis iszunk. Egy óra késéssel érkeztem. Az asztalnál ültek, kockáztak. A konyhapulton báránysült tepsiben. A földön két üres pezsgősüveg. Nagyon bátor vagy, mondja Ervin, mégiscsak átmerészkedtél. Nem értem, ti hívtatok, nem? Én nem, veti közbe Theó, csak ezek ketten. Jól van, hagyd már nyugton!, itt van, mert a barátai hívták. Misi tányért hoz, megölel, jó látni téged. Persze, bátor, erről híres, mondja röhögve Theó. És azt is, hogy jó lenne, ha folytatnák a játékot, és hogy igazán abbahagyhatná már ez a két fasz a csalást. Nem is csalunk, csak nehéz veszíteni, nem igaz, Theo.

Látom, Misi, nagy a szád, most, hogy megérkezett a feleségem. Kockázunk. Ervin újabb üveg pezsgőt bont, hogy van a mi írónőnk, kérdezi. Mert ugye van ez a könyv meg hírnév, könnyen elvész a figyelem a szeretteinkről. Nem tudom, milyen hírnévről beszélsz, idegesen mosolygok. Meg, hogy most fut a szekér, folytatja. Egyáltalán nem fut a szekér. Mire vagy kíváncsi, Ervin?, már egyáltalán nem mosolygok. Misi megsimítja a hátam, ne is foglalkozz ezzel a két hülyével. Egyél még. Képzeld, a héten megint felvettem a sapkát, csak egy kicsit vékony. Na, majd kötök neked egy vastagabbat. Az nagyon jó lesz, Verocskám. Ervin, ha tényleg tudni szeretnéd, hogy mi van, akkor kérdezd meg... ki következik? Kérdezd meg Theót, ő tudja, mi van, én nem. Én csak sejtem. Mióta Pesten vagyok, nem szól hozzám... Misi, hányszor dobsz már? Theó, nyugi, ez még csak a második. Aha, Ervin, te is láttad, már háromszor dobott. Hagyd, hagy nyerjen az öreg. Theó elneveti magát, de továbbra is türelmetlenül kommentál. Aztán rám vigyorog, tudjátok, óriási problémái vannak az írónőnek, még mindig nincs kritika a könyvről, meg nem jön az ihlet, nekem meg pont meghalt a nagymamám, te meg pont elutazol, pont magamra hagysz. Ezt már nekem mondja. Misi, én jövök, mi hiányzik még? Verocska, két pár, nagysor, kissor, kispóker, nagypóker, három egyforma, sorolja az előre megvonalmazott táblázatból. Na, de, hogy vagy, mesélj. Misi elégedetten nyújtózik, hát képzeld, egészen jól, pár napja nem fáj semmim, pedig a gyógyíkat sem szedem... Mi lenne, ha a játékra koncentrálnánk. Theo már, nyugalom, beszélgetünk, nem látod?, hagyd a feleséged. Kijön a kettes, a hármas, két négyes, meg a hatos. Misi, mi hiányzik még? Két pár, nagysor... Minek vetted fel az összest?, értetlenkedik Theo. Ha csak a két négyessel dobsz újra, simán meglehetett volna a nagysor. Hagyd már öt békén, inkább add a poharad, töltök egy kis pezsgőt. Misi, nincs valami erősebb itthon? Theo, dobnál végre? Ha figyelnél, Ervin, és nem azt a hülye Youtube-ot baszkurálnád, tudnád, hogy a feleségemre várunk fél órája. Én is kaphatnék abból az erősebből?, nyújtja a poharát Ervin. Egyébként meg, rágyújt, nekünk ti vagytok az ideális pár... Adj nekem is egy szálát, Theo rágyújt. Beszéljétek meg. Mióta együtt vagytok, csak meg tudjátok beszélni. Rágyújtok. Cigaretta. Ervin, egyébként, jól vagytok Barbarával?, kérdezem. Tudod, ez egy állapot... Barbi-állapot, nevet Misi. Nevetünk. Vera, Theo, figyeljétek, a kommunikáció a lényeg. Barátok vagyunk, megbeszéljük, megbeszélhetjük. Nagypóker. Kijött a nagypóker, egy kézből, láttátok?, kidobtam a nagypókert. Theo, te jössz. Kiabálunk. Vagyis csak Theo kiabál, aztán már én is. Theo felé ütök. Sírok. Theo is sír. Ervinék zavartan néznek minket.

Erre nem számítottak, legalábbis részemről, gondolom. Csókold már meg a feleséged, kiáltja Ervin, és ha akarjátok, akkor elmegyünk, tettek a lakás, csak dugjatok már. Persze, elmegyünk, bólogat Misi, csak azt nem tudom, hogy hova. Kurva hideg van kint, nagyon nevet. Nevetünk. Theo magához von, csókoljátok meg egymást, gyerekek, hallom Misit, Theo próbál megcsókolni. Ellököm magamtól, kirohanok az előszobába, a földön ülve sírok. Theo utánam jön, mellém ül, és elkezdünk beszélni, közben Misiék kockáznak. Háromnegyed óra múlva hazaindulunk, vagy másfél, nem tudom. Jó utat neked, drága, és aztán ne maradjatok túl sokáig ott, a nagy Liszszabonban. Misikém, egy hónap, és megint itthon vagyunk. Átölel. Szürke melegítőalsóban, fehér, hosszú ujjú pólóban, rajta halványlila kardigán, a nyakában selyemsál. Mosolyog. És a lila sapkában. Míg mi Theóval a földön megbeszéltük, akkor vehette fel, gondolom, mert Ervin kinyitotta az ablakot, hogy kicsit szellőztessen.

Ez nem makett, magyarázta, hanem amulett. Azt mondta, Dél-Amerikában lezuhant egy kisgéppel, és a roncsokból készítette magának. És azt is mondta, hogy most van rajta utoljára, majd akkor viseli megint, ha meggyógyul. A zokni egzotikus virágmintás.

## RANDEVÚ

Konrad először hajnali három óra ötvenkor ébred, az órára néz. Visszaalszik három óra ötvennyolc percig. Jól van, mindig ilyenkor ébredtem, miért is lenne ma másként. A mellette lévő kisasztal fiókjából cigarettát vesz elő, rágyújt. Alig van pár szál, útközben meg kell majd állnia valahol, hogy dohányt vegyen, és papírt. Nagy levegővel szívja le a füstöt, szereti érezni. Filtert is ezért nem használ. Évára gondol, hogy Éva most ébred, felveszi a köntösét, a konyhába megy, kinyitja a csapot, az arcát lemossa. A csap felett a csempe megmozdul, úgy tűnik, bármelyik pillanatban leeshet. Közel tíz éve bármelyik pillanatban leeshet. Éva asztalhoz ül, rágyújt, vizet iszik. Konrad, most tényleg érkezem. Pár éve vált el, megszokásból sutog. Miközben cigarettázik, a férfi leveleit olvasgatja. Egy konyakmeggyes dobozban őrzi őket az íróasztal kulcsos szekrényében. A borítékokat is. A végén csak megadtam neki a címem, mosolyog.

Az utolsó éjszaka a siófoki Nagyszállóban, nem emlékszik rá pontosan, hogyan, egy lakosztályban találták magukat. Az izgalomtól nagyon nevettek. Konrád teljesen kivörösödött. Felváltva fogták be egymás száját, aztán elhallgattak. Együtt aludtak. Éva gondolta, ha most nem, akkor soha. A fiú másnap visszamegy Bécsbe, és többé nem találkoznak. Azért a címét megadta neki.

Éva a hajába túr. Már másnap reggel tudta, mikor a fiú felszállt a vonatra, hogy valamit elszalasztott, valami olyat, amit többé nem lehet visszacsínálni. Vele kellett volna mennem. Csak annyit kellett volna mondanom, Konrád, vigyél magaddal, és ő magával vitt volna. Az a rohadt sok volna. Nem tudja megmondani, mi tartotta vissza, miért nem szállt fel ő is a vonatra. Kukáskocsik zaja szűrődik be a konyhába, hat óra. A leveleket egy postagumival gyorsan kötegebe fogja, és a táskájába teszi. A fürdőszobába megy, lezuhanyozik, haját szárít. A ráncait nézi. Mi van, ha már nem fogok neki tetszeni, mi van, ha öregnek talál. Krémet nyom a középső és a mutatóujjára, határozott, gyors mozdulatokkal masszírozni kezdi az arcát, alulról felfelé, ahogy a kozmetikusnál látta. A szájára piros rúzsot tesz, a szemét még nem festi ki. A ruha a szobában, szekrényajtóra akasztva lóg. Nem pont ugyanaz, mint amit húsz évvel ezelőtt viselt, de kék, és az eladónő szerint jól áll neki.

Konrád egy hétre érkezett Siófokra a barátaival. Éva nyaranta a Nagyszállóban dolgozott, takarítást vállalt, az anyja protezsálta be. A Petőfi sétányon találkoztak szombat délután. Éva világoskék ruhát viselt, az egyetlen ruháját, amit a siófoki korzóra felvehetett. Beszélte a nyelvet, német–magyar szakra járt az ELTE-n. Kedvtelésből Rilket fordított. Az egyetemen járt valakivel, moziba, néha színházba mentek. Három évvel később férjhez ment hozzá, tíz évvel később elhagyta. Nem lett gyerekük, Éva nem akart. Az egyetem tanulmányi osztályán főelőadó, reggel nyolctól délután négyig. Konrád utolsó éves volt a bécsi egyetemen, filozófiát hallgatott. Most ugyanott professzor. Nők mindig voltak körülötte, de soha nem nősült meg.

Hat óra, Konrád kimegy a konyhába. Előveszi az utolsó szál cigarettát, rágyújt. Lassan dohányzik, közben arra gondol, hogy most aztán tényleg mindent úgy tesznek, ahogy azt annak idején elképzelték. A reggelt, amikor majd azért ébrednek, hogy Éva vonatra szálljon, hogy Konrad a bécsi főállomásra érte menjen. Kisebb–nagyobb megszakításokkal, havonta egyszer, levélben előre egyeztetett órában hívták egymást. A fiú írt először, még azon a nyáron, rögtön, ahogy felszállt a haza induló vonatra, egyből írt.

Konrad ezeken a napokon először négy óra körül ébredt. Néha korábban, de később soha. Nyitott szemmel fekszik, a plafont bámulja, cigarettázik. Éva fél öt körül ébred, a konyhába megy, poharába vizet enged, rágyújt, a köntöse szélével babrál. Ötkor telefonál. A csücskénél elengedett a szál. Hosszan beszélnek, aztán hallgatnak, aztán cigarettáznak, aztán megint beszélnek. Az utolsó öt percben csak a füstöt fújják. Hétkor munkába indulnak. És egyszer csak elfáradnak. Elfáradnak a suttogásban, a várakozásban, a másik életében. A válás után Éva nyugodtan kimehetett volna Konrádhoz, de nem tette. Nem tudja megmondani, mi tartotta vissza, miért nem szállt vontra. Valami jelre várt. Nem értette, milyen jelre, és egyáltalán mi nek kell neki jel, ezt sem értette. A jelet várta. Azt is gondolta, jól van ez így, és hogy már úgyis késő. Férjhez ment, elvált, megöregedett. Hajnalban rendszeresen köhögve ébred, és a gyomra görcsbe rándul. Leveleket is már csak magának ír, megszokásból. Levélnaplónak nevezi.

Az egész Konrád-ügyet úgy, ahogy van, eltemette, csak a szétrongyóldott köntöse maradt. És akkor tíz év után újra, Konrád felhívja, és azt mondja neki, Éva, holnap átvágják a vasfüggönyt. Tudom, válaszolja. És akkor, kérdez vissza Konrád. Akkor, Éva a tükörbe néz, akkor megyek, és pakolni kezd.

Hét óra, Konrad huzatot cserél, a hűtőből kiveszi az előző nap bepácolt kacsát, a sütőbe helyezi. Az asztalnál ül. Kávét kortyolgat, a falat bámulja. Az a sok levél és elhallgatott telefonbeszélgetés, érte kellett volna mennem. Eleve ott se kellett volna hagynom. Ott helyben, a Balaton-parton meg kellett volna kérnem a kezét. Biztosan igent mondott volna, az a fiú nem volt komoly. A pult fehéren világít, a vázában tulipán. Minden rendben lesz, nyugtatja magát. És ma délután hozzám érkezik. Ebben a konyhában fog ülni. Először biztosan rágyújt. És aztán kér egy pohár vizet.

Hét óra. Éva kilép az ajtón. Kék ruhában, száján piros rúzs. Rohan, még meg kell vennie a jegyet. Sokáig kereste a szétfoslott köntöst. A gardrób-szekrény alján, egy bőröndbe gyűrve találta meg. Sosem voltak szép színei ennek a köntösnek, de mostanra csak egy sárgás rongydarab maradt belőle. Gyors mozdulattal hajította a kukába. Utközben beszalad a pékhez, hátha van neki abból a finom szerelmeslevélből, amit Konrad annyira szeretett.

Időben érkezik a függönyátvágó ceremóniára, látnia kell, ahogy a vasfüggöny leesik. Alois Mock és Horn Gyula kezében drótvágó fogó, huzalról huzalra haladnak, erősen verejtékeznek. Éva hajába kap a szél, kezében vonatjegy. A jegypénztár óta szorongatja, nem meri se a zsebébe, se a táskájába tenni. Fél, hogy elveszíti, vagy kilopják. Kézfeje teljesen elfehéredik, karja zsibbad, észre sem veszi.